

erholde Indfødsret uden ved Lov", naar man vil fastflaa en saadan Regel — selv om man vil sige, at der kan ske en enkelt Undtagelse — med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret til Børn. Efter Mindretallets Mening bør Rigsdagen have ubetinget aaben Udgang til efter frit Skjøn i hvert enkelt Tilfælde at bedømme, om den finder, at der bør meddeles Indfødsret til en Person, eller ikke. Denne Rettighed skal man efter Mindretallets Mening ikke indskrænke ved at opstille en Regel, som medfører, at Rigsdagen i højere eller mindre Grad kan anse sig bunden ved en Vedtægt — thi det kan man i Virkeligheden kalde den — som man igjennem en Betænkning opstiller med Hensyn til, hvad Rigsdagens 2 Udfælinger maa have en ubetinget fri Ret til at bestemme sig for, efter at have gjort sig bekendt med de forskjellige Forhold. De ville altsaa se, mine Herrer, at det, som begrundet Mindretallets Bemærkninger med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret til Børn, er kun det, at man vil hævde Rigsdagens fuldstændige grundlovs-mæssige Ret til efter de foreliggende Omstændigheder at erklære, om den vil give det paagjældende Barn Indfødsret eller ikke. Den ærede Ordfører bemærkede nu, saaledes som det ogsaa er gjort gjældende fra Mindretallets Side i Uvalget, netop paa den Maade, som den ærede Ordfører anførte det, idet han kritiserede Mindretallet, at der kan indtræde mangfoldige Tilfælde, hvori Rigsdagen vist ikke et Dieblit vil være i Tvivl om, at Indfødsret bør meddeles et Barn, som Forældrene føre med sig fra Ulandet, selv om det er nok saa ung. Den ærede Ordfører nævnte Forordningen af 15de Januar 1776 § 1, men naar der deri tales om Forældre, som ere paa Reise eller i Kongens Grinde i Ulandet, maa man dog huske paa, at deres i Ulandet fødte Børn have Indfødsret. Seg vil slet ikke berøre de Exempler, der bleve nævnte, men jeg kan dog ikke negte, at det var mig noget paafaldende at høre om den brysthyge Kone, som maatte reise, og om den videnskabelig dannede Mand, der reiste til Paris for at gjøre sig bekendt med Arkiverne der, eller hvad det nu var. Derom kan der her slet ikke være Tale; thi naar Indfødsretsforordningen i sin § 1 siger: „Forældre, der ere paa Reise eller i Kongens Grinde“, vil Ingen kunne negte, at den stakkels Brysthyge, der tager til Ulandet, er paa Reise, og altsaa ligefrem gaar ind under § 1, og Videnskabsmanden, som gjør en Reise til Paris, er ganske vist ogsaa paa Reise. Hvis derfor disse Personer fik Børn i Ulandet, kan der slet ikke fremsøres noget Raissonnement om, hvorvidt de have Indfødsret eller ikke; thi det ligger ligefrem i Forordningens § 1, at de have fuldstændig Indfødsret, naar de komme her tilbage. Nei, vilde den ærede Ordfører bedre have staaet Sømmet paa Hovedet, end jeg tror, han gjorde, kunde han have nævnt et

andet Exempel, men det var ikke til Fordel for hans Mening. En Mand, der reiser her fra Danmark efter Begjæring f. Ex. af Forhænderen for et Etablissement i Ulandet, driver derved en Virksomhed i nogle Aar og vender derpaa tilbage. Hans Kone har imidlertid faaet et Barn i Ulandet; men kan man da tænke sig noget Urimeligere end at ville sige, at dette Barn ikke har Indfødsret? Naar det var blevet født otte Dage efter at Forældrene vare komne her tilbage til Danmark, havde det havt Indfødsret. Vil Noget negte, at det frie Skjøn ganske vist vil være aldeles nødvendigt og heldigt til at kunne afhjælpe denne Besynderlighed? — Endvidere skal jeg fremhæve, hvad der fra vor Side er bemærket i Betænkningen, at der ved saaledes at give et Barn Udsigt til at kunne erholde Indfødsret, naar det, hvad der er noget temmelig Ubestemt, er kommet til Skjelsaar og Alder, og selv kan udtale Onsket derom, ikke sjældent vil kunne være Forhold tilstede, som kunne lide af temmelig stor Løshed. Derfor tror jeg, at Folkethinget bør holde fast ved den Anskuelse, at Alt for Rigsdagens Vedkommende skal bero paa de to Things frie Skjøn over de foreliggende Forhold. — Der har allerede været talt om de to Børn, om hvis Indfødsret der her er Spørgsmaal. I Betænkningen staar der ikke Noget til Fordel for, at det frie Skjøn skulde lede til at give dem Indfødsret eller til at nægte dem den; men Indstillingen gaar, som jeg før bemærkede, ud paa: I Henhold til Ovenstaaende skal det nægtes, at der gives dem Indfødsret. Mindretallet formener, at der i det foreliggende Tilfælde er god Grund til at meddele Indfødsret til disse to Børn. Faderen, der er Søn af en Mand, som sikkert ogsaa har sin store Fortjeneste af Danmark, nemlig af den afdøde Carl Moltke, har Indfødsret ifølge sin Fødsel her i Danmark; han har en Tid været i Ulandet med Kongens Tilladelse, som han fik i 1848; han har to Børn, hvoraf det ene, der er født i Østerrig, er 3 Aar gammelt, og det andet, som nu er mellem 9 og 10 Aar, er født i Italien. Denne Mand er nu vendt tilbage, har taget fast Ophold her i Landet og vil give sine Børn en dansk Opdragelse. Den afdøde Carl Moltkes Enke lever her i Byen fuldkommen som Dansk. Alt synes saaledes at garantere for, at disse to Børn ville faae en Opdragelse, som medfører, at de fuldstændig ville slutte sig til Danmark. Det er disse Betragtninger, som har bragt Mindretallet til at holde paa Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, og hvorefter ogsaa disse to Børn skulde have Indfødsret.

Ordføreren: Maaſte det maa være mig tilladt, inden Forhandlingen gaar videre, at gjøre nogle faa Bemærkninger til, hvad der nu blev udtalt. Jeg skal begynde med et Slags Indrømmelse til det ærede Medlem for Rjødenshavns 7de Valgkreds (Casse), den nemlig, at jeg ikke